

Arrest

nr. 131 211 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AMRI, die loco advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 16 oktober 1967.

Op 23 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2013 werd ingediend door:

Naam: A.S. (...) Voornaam: Kenia Nationaliteit: Brazilië Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: Rio Verde Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- beperkt mailverkeer tussen betrokkenen dd. 04.12.2011, 05.12.2011 en 22.01.2012; twee foto's dd. 28.04.2012 en 28.05.2012: deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- telefoonlijst Base met SMS- en telefoongegevens uit de periode 30.01.2012-23.02.2012, opgesteld voor klantnummer 0004267111, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of hij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Bovendien bevat het administratieve dossier elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, uit de op 13.04.2012 ingediende aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene in haar aanvraag 9bis totaal geen melding maakt van (een relatie met) de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, § 2, 1° tot en met 3°, artikel 40ter en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de motiveringsplicht (*“la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motivation légalement admissible”*), van het *“principe général de prudence, du principe général de bonne administration, du principe général selon lequel l'autorité*

administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause”, en tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“En ce que la partie adverse refuse le séjour à la requérante au motif que cette dernière n’a pas produit suffisamment de preuves de sa relation durable et stable de plus de deux ans avec Monsieur P.Y.B.F.J. (...).

Alors que pourtant la requérante a apporté plusieurs éléments prouvant sa relation durable avec son compagnon, Monsieur P.Y.B. (...).

Qu’en effet, en guise de preuve, un échange des courriels entre la requérante et Monsieur P.Y.B. (...) datés du 04 décembre 2011, 05 décembre 2011 et 22 janvier 2012 a été joint à sa demande.

Que pour le surplus, deux photos, datées des 28 avril 2012 et 28 mai 2012, soit après leur première rencontre, ont également été jointes à sa demande.

Qu’une liste téléphonique BASE avec les données SMS et téléphoniques pour la période du 30 janvier 2012 au 23 février 2012, établie au nom de Monsieur P.Y.B. (...), démontre que ce dernier a eu des contacts avec la requérante.

Que sur base des données du Registre national déposées dans le dossier administratif, la requérante et Monsieur P.Y.B. (...) cohabitent ensemble depuis approximativement un an ;

Que tous ces éléments démontrent à suffisance que la requérante et Monsieur P.Y.B. (...) se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande de carte de séjour et entretiennent une relation stable et durable.

Que l’art. 40bis§2. dispose le demandeur de séjour doit, entre autres, prouver qu’il entretient une relation de partenariat durable et stable dûment établie avec un citoyen de la Belgique en démontrant qu’ils ont cohabité en Belgique de manière ininterrompue pendant au moins un an avant la demande de séjour ou bien si les partenaires prouvent qu’ils se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande et qu’ils fournissent la preuve qu’ils ont entretenu des contacts réguliers par téléphone, par courrier ordinaire ou électronique, et qu’ils se sont rencontrés trois fois durant les deux années précédant la demande et que ces rencontres comportent au total 45 jours.

Que dès lors, en refusant la demande de séjour de la requérante, la partie adverse ne prend nullement en considération ces éléments de faits mais se contente de leur accorder une valeur déclarative sans expliquer et préciser pourquoi.

Que la partie adverse n’a pas expliqué pourquoi ces éléments ne sont pas recevables en tant que preuves étayant la demande de séjour de la requérante.

Que de manière constante, le Conseil d’Etat souligne qu’une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (C.E., n° 53.581, 7 juin 1995, Muindu Bela Rita, R.D.E., 1995, n° 84, p. 298-301 ; C.E., n° 40.109, 14 août 1992, R.D.E., 1994, n° 77, p. 82 ; C.E., n° 51.507, 2 février 1995, Go/ am Rofique, R.D.E., 1995, n° 83, p. 184-187).

Que la décision n’est dès lors pas suffisamment motivée.

Que ce faisant, la décision attaquée est illégale ;

En ce que la partie adverse refuse le séjour de la requérante au motif additionnel que le dossier administratif contient des éléments qui laissent subsister un doute quant au caractère durable et stable de sa relation avec Monsieur P.Y.B. (...) puisque la demande 9bis du 13 avril 2012 (sic 11 avril 2012) « ne fait aucunement référence à la relation avec la personne de référence ».

Alors que pourtant la partie adverse est tenue de prendre connaissance de tous les éléments de fait contenus dans le dossier administratif de la requérante.

Qu’en effet la demande 9bis du 06 août 2013 introduite par la requérante précise que « Dans le courant du mois de janvier 2012, elle a rencontré Monsieur P.Y.B.F.J. (...), de nationalité belge. Depuis le mois de juin 2012, le couple vit ensemble et souhaite pouvoir se marier ».

Qu’il s’agit d’un élément de fait faisant défaut au doute exprimé par l’administration quant au caractère durable et stable de la relation de la requérante avec Monsieur P.Y.B. (...)

Que le principe de la motivation interne, en tant que principe général de droit, requiert que tout acte administratif repose sur l’ensemble des motifs de fait exacts.

Qu’en l’espèce, le doute exprimé par l’administration n’est pas suffisamment étayé avec l’ensemble des éléments contenus dans le dossier administratif de la requérante.

Que la décision n’est dès lors pas suffisamment motivée.

Que ce faisant, la décision attaquée est illégale ;

En ce que la décision attaquée porte gravement atteinte aux droits subjectifs fondamentaux de la requérante, exprimés aux articles 8 de la C.E.D.H. et 22 de la Constitution.

Alors que l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales qui a également un effet direct en droit belge (Cass., 19 septembre 1987, *www.cass.be*, n° JC979J2) dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que la portée de l'article 8 de la C.E.D.H. n'est pas limitée à l'interdiction de s'ingérer dans la vie familiale, mais comporte également des obligations positives dans le chef des Etats, entraînant ainsi une violation de la Convention, par la non adoption de mesures positives quant à l'exercice effectif des droits à la vie privée et familiale (arrêt *Hokkannem*, 23 septembre 1994, A.299 A, JCPG, 1995, I, 3823, n° 32).

Que par ailleurs, dans son arrêt *Chorfi/Belgique* (arrêt du 7 août 1996, Rec., 1996, 915, JCP G, 1997, I, 4000, n° 37), la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que la vie privée englobe le droit de développer des relations sociales, y compris dans le domaine professionnel et distingue ce qui ressort, d'une part, de la vie familiale et, d'autre part, de la vie privée, qui inclut notamment la formation scolaire et professionnelle et les liens sociaux tissés en Belgique.

Que la requérante vit une relation amoureuse avec son compagnon qui possède la nationalité belge depuis janvier 2012.

Que la requérante estime dès lors, que mettre fin à son droit de séjour est contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et de son interprétation évolutive, telle que dégagée par la Cour européenne qui vise à assurer la modernité de la Convention, dont le but même est de garantir et encourager le développement des droits de l'homme.

Qu'il apparaît dès lors, eu égard à ce qui précède que la décision attaquée n'est pas proportionnée à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et dès lors méconnaît le respect dû à la vie privée et familiale de la requérante et donc méconnaît l'article 8 précité.

Qu'il apparaît dès lors, eu égard à ce qui précède que la décision attaquée méconnaît le respect dû à la vie privée de la requérante ;

Que la requérante estime dès lors, que lui retirer son droit de séjour est contraire à l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et de son interprétation évolutive, telle que dégagée par la Cour européenne qui vise à assurer la modernité de la Convention, dont le but même est de garantir et encourager le développement des droits de l'homme.

Que par conséquent, la décision attaquée est illégale. »

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,
- artikel 62 Vreemdelingenwet,
- motiveringsplicht,
- manifeste appreciatiefout,
- zorgvuldigheidsplicht,
- artikel 8 EVRM,
- artikel 40bis §2, alinea 1 – 3 en artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- beperkt mailverkeer tussen betrokkenen dd. 04.12.2011, 05.12.2011 en 22.01.2012; twee foto's dd. 28.04.2012 en 28.05.2012: deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.
- telefoonlijst Base met SMS- en telefoongegevens uit de periode 30.01.2012-23.02.2012, opgesteld voor klant- nummer 0004267111, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of hij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Bovendien bevat het administratieve dossier elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, uit de op 13.04.2012 ingediende aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene in haar aanvraag 9bis totaal geen melding maakt van (een relatie met) de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”*

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat haar aanvraag wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar de stukken die reeds door de gemachtigde werden beoordeeld en meent dat alles erop zou wijzen dat zij elkaar wel degelijk twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen.

Verweerder benadrukt de motivering van de gemachtigde omtrent deze stukken:

- beperkt mailverkeer tussen betrokkenen dd. 04.12.2011, 05.12.2011 en 22.01.2012; twee foto's dd. 28.04.2012 en 28.05.2012: deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- telefoonlijst Base met SMS- en telefoongegevens uit de periode 30.01.2012-23.02.2012, opgesteld voor klant- nummer 0004267111, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of hij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

Verzoekende partij neemt schijnbaar haar eigen wensen voor werkelijkheid. Terecht motiveerde de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat zij elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag dd. 23.9.2013, zijnde dus 23.9.2011, kennen. Het vroegste stuk dateert immers van 4.12.2011.

Verzoekende partij haar betoog mist derhalve enige grondslag.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat zij al sinds ongeveer een jaar zou samenwonen met dhr. P.Y.B. (...). Haar beweringen worden immers niet ondersteund door het administratief dossier.

Volledigheidshalve voegt verweerder er daar nog aan toe dat de verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. P.Y.B.F.J. (...) dateert van dezelfde datum als haar aanvraag, zijnde 23.9.2013. Verzoekende partij kan zich ook niet op dit stuk beroepen om aan te tonen dat zij zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde niet uitlegt waarom de door haar voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard. Het tegendeel blijkt uit de bestreden beslissing waarbij de gemachtigde erop wees dat de stukken niet aantonen dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. M.b.t. de telefoonlijst motiveerde de gemachtigde terecht dat uit deze documenten niet afgeleid kan worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of hij tijdens deze periode telefonisch contact had met verzoekende partij. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Zie ook:

“Uit het voeren van telefoongesprekken kan immers niet afgeleid worden dat de andere cumulatief gestelde voorwaarden dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen vervuld zijn.” (R.v.V. nr. 111.250 dd. 03.10.2013)

Verweerder wijst er daarbij nog op dat de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie rust op de schouders van diegene die de aanvraag indient, zijnde verzoekende partij.

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de

bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken". (R.v.V. nr. 107.938 dd. 02.08.2013)

Gelet op het feit dat verzoekende partij onvoldoende bewijzen aanbrengt dat zij en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, werd de aanvraag geheel terecht door de gemachtigde geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij voert verder kritiek aan betreffende de volgende motivering in de bestreden beslissing:

Bovendien bevat het administratieve dossier elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Immers, uit de op 13.04.2012 ingediende aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene in haar aanvraag 9bis totaal geen melding maakt van (een relatie met) de referentiepersoon.

Zij meent dat zij in een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van 6.8.2013 wel degelijk zou verwijzen naar dhr. P.Y.B. (...).

Dergelijke beweringen zijn werkelijk niet ernstig. Immers verwijst de gemachtigde in de motivering naar een aanvraag dd. 13.4.2012, terwijl verzoekende partij dit poogt te weerleggen door te verwijzen naar een aanvraag gedateerd van 6.8.2013.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 13.4.2012 met geen woord repte over de referentiepersoon. Nochtans houdt verzoekende partij voor dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag (en aldus sinds 23.9.2011). Geheel terecht wees de gemachtigde aldus op het twijfelachtige bestaan van de duurzame en stabiele relatie.

Verzoekende partij kan werkelijk niet dienstig verwijzen naar een aanvraag dd. 6.8.2013 die zich vooreerst niet bevindt in het administratief dossier en ook niet werd gevoegd aan het inleidend verzoekschrift. Daarenboven dateert deze aanvraag om humanitaire regularisatie van een maand voorafgaand aan het indienen van de aanvraag dd. 23.9.2013.

Verzoekende partij haar betoog slaat kant noch wal.

Verzoekende partij poogt zich tot slot te beroepen op een vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Dit artikel waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat geen bewijzen voorliggen van een duurzame en stabiele relatie.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij laat dit volledig onbesproken.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag waarop zij steunt, met name de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet, en legt de feitelijke reden uit: de verzoekende partij heeft onvoldoende aangetoond dat zij met de Belgische partner één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en elkaar driemaal voorafgaand aan de aanvraag ontmoet hebben, terwijl zij geen kind hebben.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing zich steunt, luidt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten overmaakte voor het nemen van de bestreden beslissing:

- Verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds voor verzoekende partij en haar partner
- Verklaring van wettelijke samenwoning daterend van 23 september 2013
- 2 gedateerde foto's (28/04/2012 en 28/05/2012)
- Een huwelijksuittreksel van de burgerlijke stand te Brazilië met vertaling, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 18 mei 1985 is getrouwd en op 21 mei 1992 is gescheiden
- Uittreksel uit het register van de partner van de verzoekende partij waaruit blijkt dat zij na een huwelijk op 10 juli 1981 op 25 juni 1993 uit de echt is gescheiden
- Arbeidsovereenkomst van de partner van de verzoekende partij en loonfiches
- Huurovereenkomst op naam van de partner van de verzoekende partij
- E-mail van de partner van de verzoekende partij aan de verzoekende partij van 22 januari 2012
- Chatbericht tussen verzoekende partij en haar partner van 4 en 5 december 2011
- “Overzicht per nummer” van Base van 29 februari 2012 met overzicht van gesprekken tussen 30 januari 2012 en 23 februari 2012 zonder vermelding van namen
- Attest van gezinssamenstelling van 15 oktober 2013.

Nazicht van deze documenten leert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- beperkt mailverkeertussen betrokkenen dd. 04.12.2011, 05.12.2011 en 22.01.2012; tweefoto's dd. 28.04.2012 en 28.05.2012: deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- telefoonlijst Base met SMS- en telefoongegevens uit de periode 30.01.2012-23.02.2012, opgesteld voor klantnummer 0004267111, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of hij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.(...)

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.”

In het middel stelt de verzoekende partij, opnieuw verwijzend naar de stukken die zij heeft voorgelegd, weliswaar dat zij wel heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Zo stelt zij dat dit blijkt uit de chat- en e-mailberichten van 4 en 5 december 2011 en 22 januari 2012, uit de foto's van 28 april en 28 mei 2012, uit het bewijs van samenwonen en uit de telefoonlijst van Base, maar zij weerlegt op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij oordeelde dat uit deze stukken geen duurzame stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt, hetgeen niet kennelijk onredelijk is gelet op het feit dat de aanvraag werd ingediend op 23 september 2013 en de bewijsstukken slechts teruggaan tot december 2011, hetgeen niet eens de drempel van twee jaar – minimale vereiste duur van de relatie tussen de partners - overschrijdt, laat staan dat uit het bewijs blijkt dat aan de andere voorwaarden van genoemd artikel zou zijn voldaan, te meer nergens uit blijkt dat vermoed kan worden dat de verzoekende partij en haar partner elkaar kenden voor 4 december 2011.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij ongeveer een jaar met haar partner zou samenwonen voor de aanvraag, nu uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat zij bij haar aanvraag op 23 september 2013 een stuk hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij sinds diezelfde dag wettelijk samenwonen, zodat zij niet dienstig anders kan voorhouden.

Waar de verzoekende partij met haar betoog het overigens overtuigend motief tracht te weerleggen dat *“bovendien bevat het administratief dossier elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, uit de op 13.04.2012 ingediende aanvraag 9bis blijkt dat betrokkene in haar aanvraag 9bis totaal geen melding maakt van (een relatie met) de referentiepersoon”*, doet zij dit door te verwijzen naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 6 augustus 2013, waarvan de Raad vooreerst dient vast te stellen dat deze aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt. Bovendien dateert deze aanvraag van minder dan twee maand voor de aanvraag voor een verblijfskaart van 23 september 2013, en kan de verzoekende partij met de loutere bewering dat zij in de recentere aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou verwijzen naar de referentiepersoon niet weerleggen dat zij dit niet deed in de aanvraag van 23 september 2013, hetgeen strookt met de gegevens beschikbaar in het administratief dossier. Het is geenszins onredelijk dat de verwerende partij twijfels uit omtrent het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner zoals deze zich voordeed voor 23 september 2013, gelet op het feit dat de verzoekende partij minder dan twee jaar voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart in haar hoedanigheid van partner in een duurzame en stabiele relatie bij het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen melding maakt van deze relatie, terwijl net de voorwaarde voor het verkrijgen van de verblijfskaart erin bestaat dat zij aantoonde een duurzame en stabiele relatie van tenminste 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag te hebben met haar partner of één jaar onderbroken samenwoont in de periode voorafgaand aan de aanvraag.

Voor het overige bekritiseert de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 40bis, § 2, 1° tot en met 3° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Waar de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending aanvoert van artikel 40ter van de vreemdelingenwet volstaat de vaststelling dat zij nalaat uiteen te zetten op welke (andere) wijze zij deze bepaling geschonden acht.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij geeft naast een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM als enige uitleg dat zij een gezin vormt met een Belgische onderdaan. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven en dat deze beslissing disproportioneel is.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij betwist niet dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan. Een relatie met een Belgische onderdaan geeft echter niet van rechtswege recht op verblijf.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 22 van de Grondwet aan.

Dit artikel bepaalt dat: *“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”*

De beoordeling van artikel 22 van de Grondwet houdt dus eveneens geen absoluut recht op eerbiediging van het gezinsleven in en verwijst expliciet naar de voorwaarden door de wet bepaald. Daar de verzoekende partij niet kan aantonen dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet voldeed, kan uit artikel 22 van de Grondwet geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het tweede middel ook moet worden verworpen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN